

<p>ΤΙΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ</p> <table border="0"> <tr> <td>Εξωτερικόν</td> <td>Εξωτερικόν</td> </tr> <tr> <td>Ετήσιον . . . Δρ. 8</td> <td>Χρονία ετήσια . . . 25</td> </tr> <tr> <td>Εξαμηνιαίον . . . 15</td> <td>Χρονία εξαμηνιαία . . . 45</td> </tr> <tr> <td>Τριμηνιαίον . . . 30</td> <td></td> </tr> </table> <p>ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ετησίως καὶ 15 ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε ΠΡΟΠΛΗΡΟΤΕΤΑΙ</p> <p>Αἱ ἐπιστολαὶ ἀποστέλλονται Πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ "ΑΣΤΕΩΣ",</p> <p>ΤΙΜΗ ΕΞΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10</p>	Εξωτερικόν	Εξωτερικόν	Ετήσιον . . . Δρ. 8	Χρονία ετήσια . . . 25	Εξαμηνιαίον . . . 15	Χρονία εξαμηνιαία . . . 45	Τριμηνιαίον . . . 30		 <h1 style="margin: 0;">ΤΟ ΑΣΤΥ</h1> <p>ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ</p> <p>Διευθυντής: Θ. ΑΝΝΙΝΟΣ - ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΚΟΡΙΣΕΩΝ</p> <p>Ἐν τῇ Δ' σελίδι ὁ τίτλος Λεπτά 25 Ἐν τῇ Γ' σελίδι ὁ τίτλος 50</p> <p>Διὰ θαλασσίης ἀγγελίας, ἢ διὰ θαλασσίης διὰ καὶ διὰ καταγραφίσεως Α' καὶ Β' σελίδος</p> <p>ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ</p> <p>Τὰ γενόμενα δὲν ἀπολλύονται</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ <small>(Ἐξόδος ἀπὸ τῆς ἑσθῆς Ἀκαδημίας, 8)</small></p>
Εξωτερικόν	Εξωτερικόν									
Ετήσιον . . . Δρ. 8	Χρονία ετήσια . . . 25									
Εξαμηνιαίον . . . 15	Χρονία εξαμηνιαία . . . 45									
Τριμηνιαίον . . . 30										

Γρηγόριος Ξενόπουλος

Ἡ γράφουσα Ἑλληνίς

εφ. *Το Ἄστυ*, Αθήνα

αφ. φ. 1968, 12 Μαΐου 1892, σ. 2-3

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ Η ΓΡΑΦΟΥΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

Δεν άμυρθείαι τῷ κ. Ροΐδη
(Απαγορεύεται πᾶσι παρέστησις)

ΠΡΟΣΩΠΑ :

- Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς
- Ἡ μήτηρ τῆς Γραφούσης Ἑλληνίδος
- Ἁ βοηθὸς τῆς Ἑλληνίδος
- Βοηθὸς ἄρσενος ἄμυρθητος

ΣΚΗΝΗ Α'

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον ἄνευ πολυτελείας καὶ ἄνευ κομψότητος ἐπιπλωμένον, ὅπως συνήθως τὰ δωμάτια τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου. Μόνον ἕνας τοίχος εἰς τὸ βᾶθος ἐκ μίαν θύραν. Δεξιᾷ ἄλλῃ θύρᾳ, ἰστανμένη εἰς τὸ κενόν. Ἀριστερᾷ ἔν παρὰ θύρον κατὰ τὴν αὐτὴν μέθεδον. Τὸ δωμάτιον ὑποτίθεται, ὅτι ἔχει ὄρεσφὴν καὶ ὅτι ἀποπνεύει τὸ ἄρωμα παρθενικοῦ ἐνδιατημάτων, ἢ πατωτικῆ τοῦ ὅποιου δυστυχῶς εἶνε ἀγνωστος εἰς τοὺς μυρεφούς. Νεαρά Ἑλληνὶς κἀθήται πρὸ μικρῆς τραπέζης καὶ γράφει.

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς (δύκνουσα τὸ ἄκρον τῆς γραμμῆς τῆς καὶ ἀποθεωροῦσα τὴν αὐτήν, τῶν ὅποιον ἔγραψεν).

Λοιπὰ! Λοιπὰ! Εἶμαι πολλὸ, μὴ πολλὸ

εὐχαριστημένη. Ἐχει ψῶν αὐτὴ ἡ περιγραφοῦ τῆς θεώλλης, πλοῦτον καὶ δύναμιν. Ἦφ' ὅλας τὰς ἐπέψεις εἶνε εὐτυχῆς! Τώρα πιθανὸν νὰ ἔχη μερικὰς ἀνορθογραφίας. Τῆς κλημύρας ἔφαρα δὲν ἠξέυρω ποία συλλαβὴ γράφεται μὲ ὅσ. Ἀλλὰ τί με μέλει! Αὐτὸ εἶνε δουλεία τοῦ Διαορθωτοῦ... Ἡ ὀρθογραφία εἶνε τὸ τελευταῖον ἢ τὸ προτελευταῖον δι' ἕνα καὶ πρὸ πάντων διὰ μίαν συγγραφέα... Καὶ εἶνε αὐτὸ τὸ πρῶτόν μου ἔργον! Ἄ! εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ κύριος Ροΐδης δὲν θὰ ἔχῃ νὰ πῆ τίποτε! Τί λέγω; Ἀκτανείας θὰ πῆ πολλὰ καὶ καλὰ... καλὰ καὶ κολλὰ...

Ἡ μήτηρ τῆς γραφούσης Ἑλληνίδος. (Εἰσέρχεται διὰ τῆς δεξιᾷ θύρας).

Καλὴ μέρα, Πολύμνια μου.
Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς. (Κρύπτουσα ἐν βίῃ τὸ χειρόγραφόν τῆς ὑπὸ τὸ χαρτοφυλάκιον).

Καλὴ μέρα, μαμάκα!

Ἡ μήτηρ τῆς γραφούσης Ἑλληνίδος.
Μπα! ἔγραψες; Τί ἔγραψες, παιδί μου;

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς.
(Ἐρυθρὰ ὡς καρᾶσιον τῆς Κηφισοῦς)

Ἄ, τίποτε... καί τι ἔγραφα... τίποτε... θηλαδί...

Ἡ μήτηρ τῆς γραφούσης Ἑλληνίδος
Κανένα γράμμα ἔστὸ μαμαπᾶ σου; ἔ;

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς.
(Μὴ τόνον ζωηρὰς διαμαρτυρίας).

Ἄ, ὄχι! ὄχι!

Ἡ μήτηρ τῆς γραφούσης Ἑλληνίδος
Ἄ, κατεργάρα, σ' ἔπικσα! Θὰ γράφῃς πάλι τοῦ Νίκου.

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς
(Μὴ τόνον περιφρονητικῆς διαμαρτυρίας)

Ἄ, μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ!

Ἡ μήτηρ τῆς γραφούσης Ἑλληνίδος
Τί ἔγραψες λοιπὸν; Γιὰ νὰ ἰδῶ!

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς (ἀκκιζομένη)
Δὲν ἠμπορῶ, μαμάκα, νὰ σὰς τὸ δεῖξω...
Ἡ μήτηρ τῆς Γραφούσης Ἑλληνίδος.
(Μὲ γλυκὺν παρὰπνον)

Ἄ! κυρία! Καὶ ἀπὸ πότε ἔχεις μυστικά ἀπὸ τὴν μητέρα σου;

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς
Ὅλα κ' ὅλα ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς το ἐμπιστευθῶ.

Ἡ μήτηρ τῆς Γραφούσης Ἑλληνίδος. (Σοβαρὰ)
Πολύμνια! μὴ κάμεις νάνησυχῶ... Μήπως σοῦ ἤλθε καρμιά τρέλλα;

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς
Τί ἐννοεῖτε μὲ τὴν λέξιν αὐτήν, μαμάκα;

Ἡ μήτηρ τῆς Γραφούσης Ἑλληνίδος
Μὰ... ξέρω κ' ἐγώ... Ὅλα πρέπει νὰ τα ροβᾶται κανεὶς εἰς αὐτὸ τὸν κόσμον. Ἄφου δὲν μου λῆς σὲ ποὶν γράφεις...

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς
Σὲ κανένα, μαμά! Μόνον ἐπιστολὰς πρέπει νὰ γράφῃ μιά κόρη; Ἐγραφα τόσες εἰς τὴ ζωὴ μου καὶ τί ἐκατάλαβα; Μόνον μίαν γυναῖκα εἰς τὸν κόσμον ἔγραψεν ἐπιστολὰς καὶ ἰδοξάσθη; Ἡ ματὰμ ὄλε Σελιδί. Ἐγὼ τώρα πρέπει νὰ δοκιμάσω ἄλλο εἶδος. Δὲν γράφω σὲ κανένα, μητέρα! Γράφω εἰς ὅλον τὸν κόσμον!

Ἡ μήτηρ τῆς Γραφούσης Ἑλληνίδος
(Τὴν κυττάζει καλὰ-καλὰ)

Ἐτρελλάθης, παιδάκι μου;

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς
Διὰ νὰ μὴ με συκοφαντῆς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μητέρα, πρέπει τέλος πάντων νὰ σοῦ εἰπῶ τὰ πάντα.

Ἡ μήτηρ τῆς Γραφούσης Ἑλληνίδος
Ἔτσι ντέ! (Κάθεται).

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς
Ἐγὼ τώρα, μαμάκα, ἀπεράσια νὰ γεί-

νω ἔνδοξος! Ἀπεράσια νὰ γείνω συγγραφεὺς! Τελοσπάντων ἔγραφα ἕνα διήγημα! Ἔα τὸ δημοσιεύσω πρῶτα εἰς ἐν περιοδικὸν μὲ τὸ ὄνομά του καὶ φαντάζουσαι πλέον τί ἔχει νὰ γείνη! Ἰδοῦ ἄν σου λέγω ψεύματα, μαμάκα. (Ἐξάγει τὸν χειρόγραφον καὶ τὸ δεικνύει εἰς τὴν μητέρα τῆς). Ἀργότερα θὰ βγάλω ἕνα βιβλίον...

Ἡ μήτηρ τῆς Γραφούσης Ἑλληνίδος. (Κατάπληκτος)

Χίλια κακὰ ἔβαλα μὲ τὸ νοῦ μου... ἀλλὰ αὐτὸ τὸ κακὸ ποῦ νὰ τὸ φαντασθῶ!

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς
Τὸ θεωρεῖτε κακὸν πρὶν τὸ ἀναγνώσετε, μαμάκα; Ἄ, εἰσθε πολὺ προκατειλημμένη ἐναντίον μου!

Ἡ μήτηρ τῆς Γραφούσης Ἑλληνίδος
Ὅχι... Ἀλλὰ... Μπορεῖς ἐσύ, παιδί μου, νὰ γείνης συγγραφεὺς;

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς
Γιατί ὄχι, μαμάκα; Ὁ κύριος Ροΐδης, ὁ ὅποιος εἶνε ὁ καλλίτερος κριτικὸς, λέγει ὅτι ἔχω ὅλα τὰ προσόντα.

Ἡ μήτηρ τῆς Γραφούσης Ἑλληνίδος
Πῶς; Ἀνέγνωσε τὸ ἔργον σου ὁ κ. Ροΐδης;

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς
Δὲν ἐνόω αὐτὸ. Ὁ κ. Ροΐδης ἔγραψε γενικῶς. Δὲν ἐδιαβάσατε τὸ ἄρθρον του, ποῦ ἀνεστάτωσε τὸν γυναικείον καὶ τὸν ἀνδρικὸν κόσμον ὅλον;

Ἡ μήτηρ τῆς Γραφούσης Ἑλληνίδος
Αὐτὸ, μοῦ φαίνεται, σὲ πήρε στὸ λαιμὸ του!

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς
Ἄ, θὰ ἰδῆτε, μαμάκα, ὅτι δὲν ἔχετε δικαίον. Χάρην ἔχω; Ἐγὼ! Κομψότητα ἔχω; Ἐγὼ! Τρυφερότητα ἔχω; Ἐγὼ! Πονηρίαν ἔχω; Ἐγὼ! Ὄνοχας ἔχω; Ἐγὼ! Ἐτελείωσε! εἶμαι συγγραφεὺς! εἶμαι γυνὴ συγ-

γραφεὺς! εἶμαι Ἑλληνὶς γράφουσα!
Ἡ μήτηρ τῆς Γραφούσης Ἑλληνίδος
Μὰ τί λῆς, καλέ; Αὐτὰ τὰ προτερήματα ἄρχου;

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς
Ὁ κύριος Ροΐδης τὸ λέγει. Κάθε γυνὴ, ἢ ὅποια αἰσθάνεται ὅτι τὰ ἔχει, πρέπει νὰ γράφῃ! Ἐγὼ ὄχι μόνον τὰ ἔχω, ἀλλὰ εἰξέυρω ὅτι αἱ ἄλλαι γράφουσαι Ἑλληνίδες δὲν τὰ ἔχουν. Δι' αὐτὸ θὰ τις περάσω καὶ θάναυχοθῶ ἢ πρῶτη γράφουσα Ἑλληνίς. Π. χ.: Ἠμπορεῖ νὰ εἰπῆ κανεὶς διὰ τὴν κυρίαν Παρρὲν ὅτι γράφει μὲ τρυφερότητα; Ἦτο τρυφερὰ ἢ ἐπίθεσις τῆς κατὰ τοῦ κυρίου Ροΐδου; Ἡ μήπως γράφει μὲ τὸνηρίαν ἢ κυρία Ἀρσινόη Πακαδοπούλου; Ἦτο συνέντευξις πονηρῆς γυναικὸς, στὸ θεὸ σας μαμάκα, εἰκίνη ποῦ ἰδημοσίευσεν εἰς τὸ «Σκρίπ»; Μὴ τὸσην ἀπλότητα καὶ εἰλικρίνειαν οὔτε ἄνδρας δὲν θὰ ὀμίλουσε!

Ἡ μήτηρ τῆς Γραφούσης Ἑλληνίδος
Ἐκαί, ἐκτὸς τῆς δεσποινίδος Ζωγράφου, ποία ἄλλη γράφουσα ἔχει πραγματικῶς κομψότητα καὶ χάριν; Ἄν μοῦ πῆς τώρα καὶ διὰ τὴν δεσποινίδα Παπαδοπούλου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, αὐτὴ καθὼς ἔμαθα κἀεὶ εὐρίσκει καὶ τὰ νόχια τῆς!

Ἡ μήτηρ τῆς Γραφούσης Ἑλληνίδος
Ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτε, παιδί μου, διατί δὲν γνωρίζω καμμίαν ἀπὸ τὰς κυρίας ποῦ μου ἀνέφερες.

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς
Ἄγνοεῖς τὸσον ἐνδοξὰ ὀνόματα, μητέρα! Πρόσεξε νὰ μὴ τὸ μᾶθη κανεὶς καὶ εἶνε ἐντροπὴ. Τώρα μάλιστα ποῦ ἔχεις καὶ κόρην συγγραφέα! Θὰ σοῦ δώσω ἕνα κατάλογον αὐτῶν τῶν ὀνομάτων (εἶνε καὶ κατὰ δύσκολα μέσα: Σακεῦ Λεοντιάς π. χ. Ἀλιμπέρτη, Κρυσταλλία Χρυσοβέργη κτλ.) διὰ νὰ ταποστηθῆς.

Ἡ μήτηρ τῆς Γραφούσης Ἑλληνίδος
Θὰ ἐπροτιμούσα νὰ μου δώσης νάνανώσω μερικὰ ἔργα αὐτῶν τῶν ἐνδόξων κυριῶν.

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς
Ἄ, ὄχι! πρὸς θεὸν μαμάκα! Δὲν ἔχω τὸσην ἀκλήρητητα... Γιατί;... Καὶ τί κακὸ μοῦ ἔκαμες;... Ὅχι! Ὅχι! Φύλαξε τὴν ὄρεσφίν σου νὰ διαβάσῃς τὰ δικά μου!

Ἡ μήτηρ τῆς Γραφούσης Ἑλληνίδος
Τότε εἶνε περὶ τὸν νά τοστιθῆσω καὶ τὰ ὀνόματά των.

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς
Ὅχι, δὲν εἶνε διόλου περὶ τὸν. Πρέπει μάλιστα νὰ ξέυρῃς, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, καὶ μερικοὺς τίτλους ἔργων των.

Ἡ μήτηρ τῆς γραφούσης Ἑλληνίδος
Θὰ τοὺς συγχίξω μὲ τὰ ὀνόματα καὶ θὰ λέγω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

Ἡ γράφουσα Ἑλληνίς
Δὲν παύει. Κ' ἐγὼ αὐτὸ ἔκαμα. Τώρα ποῦ θὰ ποζάρω ὡς λογία καὶ θὰ ἔργωνται νὰ μου ζητοῦν συνεντεύξεις, πρέπει νὰ εἰξέυρω νὰ κατατάσω ὀνόματα συγγραφέων καὶ τίτλους ἔργων. Ἡ ἀκρίβεια δὲν εἶνε ἀπόλυτως ἀναγκαία. Ποῦ νὰ διαβάσῃ κανεὶς τόσα καὶ τόσα ἔργα! Αὐτὴν τὴν μέθεδον ποῦ σοῦ εἶπα, τὴν μεταχειρίζονται, καθὼς ἔμαθα, καὶ πολλοὶ συγγραφεὶς καὶ δημοσιογράφοι ἐκ τοῦ ἀσχήμου φύλου. Ἐτεῖ ὀμίλουσεν ὡς εἰδήμονες δι' ὅλας τὰς φιλολογίας τοῦ κόσμου!

Ἡ μήτηρ τῆς Γραφούσης Ἑλληνίδος
Καὶ διατί ἔλη αὐτὴ ἢ φασαρία; δὲν καταλαβαίνω καὶ πολὺ...

Ἡ Γράφουσα Ἑλληνίς
(Διακόπουσα παρὰφορος)
Διὰ τὴν Δόξαν, μητέρα! Ἄ, δὲν ἠξέυρῃς τί γλυκὺ πρᾶγμα ποῦ εἶνε ἡ Δόξα! Νὰ γίνεσαι λόγος διὰ σὲ παντοῦ, νὰ βλέπῃς τὸν κόμην σου τυπωμένον παντοῦ! ὦ, τί εὐτυχία! Ἐγὼ ἕως τώρα δὲν τὸ εἶδα τὸ ἴδιον μου τυπωμένον, παρὰ μόνον εἰς τὴν ταβίαν τῆς Ἐρημερίας τῶν Κυριῶν. Ἄ, τώρα ἔμας θὰ το

βλέπω συχνά, θά το βλέπω παντού. Πολύμνια Παπαδοπουλοπούλου, διηγηματογράφος και ποιήτρια! Δίδει είνε περιττόν νά σού τα κρύπτω πλέον, μητέρα. Όνειρεύομαι νά γράψω και σίχους.

Η μητέρα της Γραφούσης Έλληνίδος
Πώς ξηγγεί αυτό τὸ όνειρον ὃ όνειροκρίτης;

Η Γράφουσα Έλληνίς (Στενάζει)

Ἄχ, μητέρα! δὲν θέλεις νά μ' ἰνοήσης καί με περιχαίρεις... Ἄλλὰ σὲ παραπέμπω εἰς τὴν σημερινή «Μικρὰ Ἐφημερίδα». Ἀνάγνωσέ την νά ἴδῃς τί γράφει διὰ τὴν κόρην σου!

Η μητέρα της Γραφούσης Έλληνίδος (Ζωηρώς)

Ἀλήθεια; Πού εἶνε ἡ «Μικρὰ Ἐφημερίς»; Δὲν μας ἦλθε ἀκόμη.

Η Γράφουσα Έλληνίς

Νά, μὰς τὴν ὥρα! (Ὁ διανομὲς πετᾷ διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου τὴν «Μικρὰν Ἐφημερίδα», ἡ ὁποία πῖπτε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θωμαίου. Μήτηρ καὶ θυγάτηρ κύντων συγχρῶνας νά τὴν ἀφῶν. Τὴν ἀνοίγει καὶ τὴν διατρέχει ἡ Γράφουσα Έλληνίς). Νά, ἰδῶ, ἰδῶ, μητέρα... Τὰ ἔχει... εἰς τὰ «Κοινωνικά Διῶφρα»...

Ἄκουσε, ἄκουσε τί λέγει: («Ἀναγιγνωσκει ἐνθ' ἡ μήτηρ τῆς κόπτης ἀνωθεν τοῦ ὄμου τῆς»). «Καὶ ἄλλη διηγηματογράφος δεονοῦκυ προσπίπεται εἰς τὴν χορείαν τῶν παρ' ἡμῖν γραφουσῶν Έλληνίδων. Ἡ ὄρα καὶ χαριτωμένη ἄδεσποινὶς Πολύμνια Παπαδοπουλοπούλου μὰς ἀνάγγελλει τὴν ἐκδοσὶν τομιδίου διηγημάτων σπῆς ὑπὸ τὸν εὐχαρηστήριστον τίτλον «Σταγόνες Δακρῶν». Τὰ διηγήματα ταῦτα εἶνε παραρισμένα νά προζενήσουν ζωηρὰν ἀσθησὶν δρόσου εἰς τὸν παρ' ἡμῖν εὐκνώδη φιλολογικὸν κόσμον. Τὰ συγχρητήρια μας θερμὰ βεῖς τὴν δεσποινίδα Πολύμνιαν καὶ τοὺς ἀ-

ρσιτόμους αὐτῆς γονεῖς». Ἐ, βλέπεις, μαμάκα;

Η μητέρα της Γραφούσης Έλληνίδος. (Εἰς ἄκρον συγκεκινημένη)

Δὲν τὸ ἐπίστευα... πού νά τὸ πιστεύσω... Ἄπὸ σένα τέτοιο πρᾶγμα!... Ἐλα νά σὲ φιλήσω, κόρη μου! Ἐνθά δοξάσης τὴν εὐκαταϊάν μας! (Τὴν ἰσχυραλλέξεται. Εἰκών).

ΣΚΗΝΗ Β'

Ὁ Ρεπόρτερ. (Κρούων οὐχὶ δειλιῶς τὴν θύραν τοῦ βᾶθους)

Ἐπιτρέπεται; Ἐπιτρέπεται;

Η Γράφουσα καὶ ἡ μητέρα της. (Ἀποσώμαται ἐκ τοῦ ἀναγκασμοῦ των)

Ὅρισε! Ὅρισε!

Ὁ Ρεπόρτερ (εἰσερχόμενος)

Καλὴ ἡμέρα σας, κυρία μου. Ἡ δεσποινὶς Πολύμνια, παρακαλῶ;

Η Γράφουσα Έλληνίς

Ἐγὼ, κύριε...

Ὁ Ρεπόρτερ

Δεσποινίς! Εἶμαι συντάκτης τῆς «Πρωινῆς». Εἶδα εἰς τὰς σημερινὰς ἐφημερίδας, ὅτι σκοπεύετε νά ἐκδώσετε μίαν συλλογὴν διηγημάτων καὶ ἦλθα νά λάβω μαζὶ σας συνέντευξιν.

Η μητέρα της Γραφούσης Έλληνίδος (Κατ' ἴδιαν)

Κύριε ἐλέησον! Ἄπὸ τὸρα ἄρχισε ἡ Δόξα!

Η Γράφουσα Έλληνίς. (Πρὸς τὸν Ρεπόρτερ)
Κατὰ μίμησιν τοῦ «Σκρίπ» βέβαιον...

Ὁ Ρεπόρτερ

Ὅχι δά! Ἐξ ἴδιος ἐμπνεύσεως. Τὸ κατ' ἐμὲ καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον Ἄποτομ, θά ἐπιθυμοῦσα νά ἔχω μαζὶ σας μίαν συνέντευξιν. Εἶσθε τόσον χαρισισα... συγγραφεὺς!

Η Γράφουσα Έλληνίς

Εἶμαι εἰς τὰς διατάγας σας. Καθίστε, κύριε.

Ὁ Ρεπόρτερ. (Ἐξάγει σημειωματῆριον καὶ γράφει)

Πὼς ἐπιγράφεται ἡ συλλογὴ σας, παρακαλῶ;

Η Γράφουσα Έλληνίς

«Σταγόνες Δακρῶν», κύριε!

Ὁ Ρεπόρτερ

Πὼς σας ἦλθεν ἡ ἰδέα νά τα ἐνομάσετε οὕτω;

Η Γράφουσα Έλληνίς. (Μεταίως προσπαθοῦσα νά εὐρῆ τὸ ζητούμενον)

Δὲν ἤξεύρω, κύριε!...

Ὁ Ρεπόρτερ

Ἄ, τὸ δὲν εἰξεύρω νά μή τὸ λέτε ποτέ! Ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμὲ. Ἐγὼ θά σας εὐρω δικαιολογίαν τοῦ τίτλου. Σεύρω ἐγὼ...

Η Γράφουσα Έλληνίς

Εὐχαριστῶ, κύριε. Εἶσθε πολὺ, πολὺ, πολὺ εὐγενῆς.

Ὁ Ρεπόρτερ

Εὐτυχῆς μόνον, δεσποινίς! Δὲν μου λέτε, πὼς σας ἐφάνη τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ροῖδου;

Η Γράφουσα Έλληνίς

Ἐ, ξεύρετε... τὸρα πλέον... ὁ κύριος Ροῖδης... καὶ μὲν ἔχουχος κριτικός... ἀλλὰ δὲν εἶνε πολὺ τρυφερᾶς ἠλικίας...

Ὁ Ρεπόρτερ (Γελάων)

Ἄ, δεσποινίς, εἶσθε εὐρεστάτη! Τί ὠρατα ποῦ τα λέγεται... Θά ἤμουν εὐτυχῆς νά σας ἤκουα κάθε μέρα!...

Η Γράφουσα Έλληνίς ('Ακκιζομένη)

Ἄν ἔχγτε τὴν καλοσύνην... νά μας ἐπισκέπτεσθε...

Ὁ Ρεπόρτερ

Τιμὴ μου, δεσποινίς. Πὼς σας φαίνεται ἡ Ἄρσινὴ Παπαδοπούλου;

Η Γράφουσα Έλληνίς
Γράφει παρὰ πολὺ ὠρατα. Καὶ γράφει ἐπίτρηδες διὰ νεανίδας.

Ὁ Ρεπόρτερ

(Στενογραφῶν τα λεγόμενα)

Καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου; Πὼς;

Η Γράφουσα Έλληνίς

Δὲν μοι ἀρέσει πολὺ. Αὐτὴ δὲν γράφει διὰ νεανίδας. Ἐπειτα ἔχει καὶ μίαν γλωσσᾶν τόσην χυδαίαν... Οὐρ! πὼς σιχαίνομαι τοὺς ψυχαρισμούς! Οὐρ!

Ὁ Ρεπόρτερ

Ἐχγτε πολὺ γούστο, δεσποινίς. Ἡ δὲ κυρία Παρρὲν;

Η Γράφουσα Έλληνίς

Εἶμαι συνδρομητήρια τῆς, κύριε.

Ὁ Ρεπόρτερ

Καὶ οἱ ἄνδρες πὼς σᾶς φαίνονται;

Η Γράφουσα Έλληνίς ('Ερρυθρῶσα)

Δὲν τοὺς ἀγαπῶ τοὺς ἄνδρας, κύριε!

Ὁ Ρεπόρτερ

Ἄ! μὲ συγχωρεῖτε!... Καὶ ἡ Ἀλεμπέρτη;

Η Γράφουσα Έλληνίς

Ἡ ἱστορία τῆς Ἀμαλίας θά εἶνε ἔξοχον ἔργον!

Ὁ Ρεπόρτερ (Μεϊδιῶν)

Ἄς εἶνε... Αὐτὸ μοιάζει λιγάκι μὲ προφητεία... Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ μέθοδος εἶνε ἐν χρήσει παρὰ τοὺς κριτικούς... (Σοβαρευόμενος). Καὶ ἔλα τὰ διηγήματα τοῦ τόμου σας τὰ ἐγράψατε;

Η Γράφουσα Έλληνίς

Ὅχι, κύριε. Μόνον τὸ ἕνα... Ἐπιγράφε-

ται «Ψυχικὸν Μαρτύριον». Τὸρα μόλις τὸ ἐτελείωσα... Ἄν θέλατε, νά σᾶς τὸ διαβάσω.

Ὁ Ρεπόρτερ

Ἄκουτε λέει!

Η Γράφουσα Έλληνίς

(Διαβάνει τὸ χειρόγραφον καὶ ἀναγινώσκει)
«Ψυχικὸν Διήγημα, Μαρτύριον. — Ἦτό ποτε μίαν ἐραρινὴν πρωία. Ὅταν ἀφνης ἀνηχηθὲ ὁ φόρος τοῦ κεραυνοῦ!... Ἡ θύελλα, μὲ βίας ὑγρᾶς τῆς ἀγκάλιας, ἐνάσκηψεν ἀερνυθία ὡς σεισμός! Ἐἶδατε ποτε ἐραρινὴν θύελλαν;; Τὸ θέμα ἦτο ἀπερίγραπτον!... Ἐκεῖνος καὶ ἐκεῖνη, ἐντὸς παχυχλόου καλύθης, πτό ἀπεθαμάζον ἐν βαρεῖα ἰκατάσει...»

Ὁ Ρεπόρτερ (Διακόπτων)

Ἄρκει, ἄρκει, δεσποινίς! μὴν κοπιᾶτε. Εἶνε ἀριστοῦργημα! Οὐδέποτε ἀνέγνωσα τόσον πρωτοτύπου φράσις.

Η μητέρα της Γραφούσης Έλληνίδος

Μὰ εἶδατε, κύριε; Ποίος θά ἐκερίμενε τέτοιο πρᾶγμα ἀπὸ τὴν Πολύμνιαν!

Ὁ Ρεπόρτερ

Παραγινωρίζετε τὴν ἀξίαν τῆς θυγατρὸς σας, κυρία μου... Δεσποινίς, μοῦ κάμνετε τὴν τιμὴν νά μου δώσετε τὸ Ψυχικὸν σας διήγημα διὰ τὴν «Πρωινήν»;

Η Γράφουσα Έλληνίς

Εὐχαρίστως, κύριε. Ὅρισε! (Τῷ δίδει τὸ χειρόγραφον).

(Διαβάνει ἐν θραμβῶν τὸ χειρόγραφον, φυλάττει τὸ σημειωματῆριον καὶ χειρετᾷ τὴν μητέρα τῆς Γραφούσης Έλληνίδος)

Κυρία μου, σᾶς συγχωρῶ διὰ τὴν ἀξιολάτρευτον θυγατέρα σας!

Η μητέρα της Γραφούσης Έλληνίδος

Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε. Νά σᾶς βλάπωμαι, παρακαλῶ.

Ὁ Ρεπόρτερ

Τιμὴ μεγάλη δι' ἐμὲ... (Θάβων τὴν χεῖρα τῆς Πολύμνιας). Χαίρετε, δεσποινίς. Ἡ δόξα σᾶς ἀνήκει!

(Ὁ ρεπόρτερ ἀπερχεται. Μήτηρ καὶ θυγάτηρ μένουσ ἐπὶ τινος στυγαίος ἔρωτος καὶ ἀκινήτοι ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Εἰκών).

Η Γράφουσα Έλληνίς (Συμπερομένη)

Ὁ, τί ὠρατον πρᾶγμα ποῦ εἶνε ἡ δόξα!

ΣΚΗΝΗ Γ'

(Μετὰ εἰνα ἡμέρας)

Ἡ αὐτὴ σκηνογραφία. Ἡ Γράφουσα Έλληνίς εἰσερχεται παράφορος, κρατοῦσα μίαν ἐφημερίδα, τὴν ὁποῖαν ἔρυνᾷ.

Ποῦ εἶνε; Μὰ ποῦ εἶνε; Μοῦ εἶπαν, ὅτι ὁ κύριος Ροῖδης γράφει γιὰ μένα... Ποῦ εἶνε; Ἄ! νά το! ἰδῶ: «Αἱ Γράφουσαι Έλληνίδες. Ἄρθρον Β'...» (ἀναγινώσκει) «... ἡ νέα ἐμφάνισις τῆς δεσποινίδος Πολύμνιας Παπαδοπουλοπούλου (ὁ μοχθηρὸς! ἐπρόσθεσαν ἀκόμη ἕνα σου!), ἡ ὁποία ἀνεκάλυψεν ἔχι ἔμνον τὰ Ψυχικὰ Διηγήματα — ἀσχημαῖον νεπανωτάτην, εὐτυχῶς—ἀλλὰ καὶ τὰς ὀργρὰς πᾶγκάλιας, ἔχι τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ τῆς θυελλίης, τὰς παχυχλόους καλύδας καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν φόρον τοῦ... κεραυνοῦ!!»

Οὐδὲ τῆς νέας ταύτης γραφούσης Έλληνίδος...» (Διακόπτει ἐξαίφης τὴν ἀνάγνωσιν).

Ἄ! Ὁ! Μαμμάκα μου! Μαμμάκα μου!... Αὐτὸς ὁ γαλοῖος... Αὐτὸς ὁ μοχθηρὸς... Ποῦ εἶνε τὰ νόχια μου; Ἄ! Ὁ!...

(Πίπτει λιποθύμος. Μαζὶ τῆς πῖπτει καὶ ἡ αὐλαία ἡ ἀνυψοῦται, ἂν εἶνε ἡ αὐλαία τῆς μητρὸς σκηνῆς τοῦ Ὁλοῦ).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ